

38. møde.

Torsdag den 12. december kl. 13.

Formanden: I skrivelse af dags dato meddeler arbejdsministeren, at han ønsker mundtligt at fremsætte:

Forslag til lov om arbejdsmarkedets tillægspension.

I skrivelse af dags dato meddeler justitsministeren, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om internationalprivatrethlige regler for løsørekøb.

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg skal herved tillade mig for det høje folketing at fremsætte forslag til lov om internationalprivatrethlige regler for løsørekøb.

Forslaget tilsigter gennemførelse i dansk lovgivning af Haagerkonventionen af 15. juni 1955 om, hvilken lovgivning der skal anvendes på løsørekøb af international karakter.

Lovforslaget er udarbejdet i samarbejde med justitsministerierne i Finland, Norge og Sverige, og lovforslag af stort set samme ordlyd vil blive fremsat i de andre lande. Lovforslagets gennemførelse vil give regeringen det fornødne grundlag for at ratificere den forannævnte konvention. Som det også fremgår af lovforslagets titel, indeholder lovforslaget og konventionen ingen materielle regler. Der tages kun stilling til, hvilket lands love og andre interne retsregler der skal finde anvendelse på løsørekøb, som har international karakter.

Efter den betydning, køb og salg af løsøre har i internationale forhold, er det naturligt, at Haagerkonferencen har taget netop dette område op til behandling, men det har ikke været helt let at nå frem til fælles regler på området. De internationalprivatrethlige regler varierer betydeligt fra land til land, og det har for flere lande

været nødvendigt at fravige nationale særstandpunkter for at nå frem til en konvention, der kunne forventes at opnå bred tilslutning blandt konferencens medlemmer. Den foreliggende konvention afviger imidlertid ikke på afgørende punkter fra de regler, der hidtil er blevet lagt til grund i Danmark, og lovforslagets gennemførelse vil derfor for vort vedkommende ikke medføre nogen væsentlig ændring af den gældende retstilstand.

Med hensyn til de enkelte bestemmelser skal jeg henvise til lovforslaget og de bemærkninger, der ledsager dette, og skal hermed anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Formanden: Uden for dagsordenen giver jeg ordet til den højtærede arbejdsminister, for at han kan fremsætte det for hans vedkommende anmeldte lovforslag.

Arbejdsministeren (Erling Dinesen): Jeg har herved den ære for det høje ting at fremsætte forslag til lov om arbejdsmarkedets tillægspension.

Der tilsigtes med forslaget etableret en tillægspensionsordning med det formål at udbetale lønmodtagere m. fl. tillægspension i overensstemmelse med de i loven nærmere fastsatte regler.

Tanken om at forbedre indkomsterne for de ældre ved indførelse af en tillægspension er i årene efter den anden verdenskrig dukket op i en række lande. Baggrunden herfor har dels været den kraftige økonomiske udvikling og den dermed følgende velstandsstigning, der har fundet sted i denne periode, dels den udbygning af den almindelige folkepensionering, der efterhånden er sket i disse lande.

Jeg vil også pege på, at i nogle af de lande, som det er mest nærliggende at drage sammenligning med, er der i de seneste år tilvejebragt tillægspensionsordninger. Dette gælder således i Sverige, Norge, Finland og England.

Her i landet blev problemet om indførelse af en tillægspensionsordning i form af en forsikringsmæssig overbygning på alders- og invaliderentelovgivningen allerede behandlet af folkeforsikringskommissionen af 1948, der imidlertid ikke på daværende tidspunkt

[Arbejdsministeren.]

mente at kunne anbefale indførelse af en sådan ordning, hverken på obligatorisk eller frivilligt grundlag.

Spørgsmålets behandling førte imidlertid til vedtagelsen i 1956 af lovgivningen om pristalsreguleret alderdomsopsparring, hvorved det blev muligt på frivillig basis gennem forsikringselskab, bank eller sparekasse at sikre et vist beløb i alderdommen, således at beløbet er sikret værdifasthed dels gennem præmieregulering, dels gennem tilsagn om et særligt indekstillæg fra staten.

Tillægspensionstanken blev siden inddraget i overenskomstforhandlingerne i foråret 1961 med henblik på at indføre en tillægspensionsordning som et led i arbejdsmarkedets kollektive aftaler. På grund af spørgsmålets omfattende og komplicerede karakter kunne overvejelserne herom imidlertid ikke afsluttes på daværende tidspunkt, men et udvalg, der i medfør af mæglingforslagene nedsattes af Landsorganisationen De samvirkende Fagforbund og Dansk Arbejdsgiverforening, fik til opgave at undersøge mulighederne for at indføre en sådan ordning. Der var altså på daværende tidspunkt en positiv indstilling hos hovedorganisationerne over for at finde frem til en tillægspensionsordning.

Dette udvalg, der benævntes efterlønsudvalget, afgav i sommeren 1962 sin redegørelse, der indeholdt en teknisk gennemgang af de problemer, der knytter sig til indførelsen af en tillægspensionsordning.

Under overenskomstforhandlingerne i vinteren 1962-63 viste det sig ikke muligt at tilvejebringe aftale om indførelse af en tillægspensionsordning som led i de kollektive overenskomsters fornyelse. I erkendelse af problemets betydning og ud fra ønsket om, at den personkreds, der skulle omfattes af en sådan ordning, blev videre, end det ville have været tilfældet efter aftale mellem de to nævnte hovedorganisationer, blev problemet inddraget i den af regeringen foreslåede og af folketinget vedtagne plan til en samlet løsning af landets økonomiske problemer ved bestemmelsen i § 5 i overenskomstloven.

Ifølge § 5, stk. 1, i denne lov påhviler det arbejdsministeren i folketingsåret 1963-64 for folketinget at fremsætte lovforslag om gennemførelse af en tillægspensionsord-

ning, der baseres på indbetalinger fra arbejdsgivere og lønmodtagere med virkning fra den 1. marts 1964. Til forberedelse af dette lovforslag blev der i medfør af § 5, stk. 2, nedsat et sagkyndigt udvalg, der skulle afgive indstilling senest den 1. december 1963.

Tillægspensionsudvalget af 1963 blev herefter nedsat den 18. april og har ved udgangen af november måned i år afgivet en betænkning, der er omdelt til tingets medlemmer.

Forslaget til lov om arbejdsmarkedets tillægspension svarer bortset fra enkelte redaktionelle ændringer af lovteknisk karakter ganske til det af tillægspensionsudvalget i denne betænkning udarbejdede lovforslag. Jeg skal senere omtale de mindretalsudtalelser, der foreligger i betænkningen, og her kun fastslå, at det foreliggende forslag bygger på en enighed mellem de to store hovedorganisationer på arbejdsmarkedet, og at der — bortset fra et enkelt medlem — også i øvrigt var enighed blandt udvalgets medlemmer om principperne i lovforslaget.

Det er efter min opfattelse lykkedes udvalget at udforme et konstruktivt forslag til etablering af en tillægspensionsordning, og dette er så meget mere anerkendelsesværdigt, når henses til den korte tid, udvalget har haft til at udføre sit arbejde. Jeg føler trang til her at takke udvalgets formand, direktør i arbejdstilsynet Geert Drachmann, udvalgets medlemmer, dets sekretariat, og hvem der i øvrigt har bidraget til det slidsomme arbejdes gennemførelse.

Hvad angår de almindelige principper, der ligger til grund for lovforslaget, vil jeg gerne fremhæve følgende:

Med hensyn til personkredsen omfatter denne samtlige arbejdere og funktionærer i alderen 18-66 år, som har en ugentlig arbejdstid på 15 timer eller derover hos samme arbejdsgiver. Derimod er tjenestemændene og dermed i pensionsmæssig henseende ligestillede lønmodtagere ikke medtaget i forslaget. Jeg skal senere vende tilbage til dette spørgsmål.

Man har i overensstemmelse med udvalgsflertallet heller ikke medtaget de selvstændige erhvervsdrivende i lovforslaget. Jeg vil gerne i denne forbindelse sige, at jeg er enig med udvalget i, at såfremt man skulle medtage de selvstændige erhvervsdrivende

[Arbejdsministeren.]

på samme måde som arbejdere og funktionærer, måtte dette nødvendigvis bygge på obligatorisk medlemskab, uanset at de selvstændige ifølge sagens natur ikke ville kunne opnå lønmodtagerens fordel ved arbejdsgiverbidrag, men altså selv måtte betale hele bidraget. Såfremt man ikke stiller krav om obligatorisk medlemskab, kan der på grund af de særlig gunstige regler for ældre lønmodtagere i ordningens første år forudses en så stærk tilgang af medlemmer i de højere aldersklasser, at det ville slå bunden ud af ordningen. Jeg er ligeledes enig i, at en ordning som den norske med frivillig adgang for selvstændige erhvervsdrivende, men uden adgang til at opnå de nævnte begunstigelser, kun ville have en begrænset værdi for den pågældende gruppe her i landet, idet mange af dem har opnået eller ville kunne opnå samme eller bedre dækning gennem tegning af en almindelig livrente eller indekskontrakter.

Det foreslås imidlertid, at der gives lønmodtagere, som overgår til at være selvstændige erhvervsdrivende, adgang til at forblive i ordningen, når de har været medlemmer i sammenlagt mindst 3 år. Denne regel betyder i praksis og på lidt længere sigt — da praktisk taget alle er lønmodtagere i de unge år — at alle, der ønsker det, kan blive omfattet af ordningen.

Lovforslaget indebærer i øvrigt adgang til at fastsætte regler for, i hvilket omfang forskellige særlige grupper af lønmodtagere skal være omfattet af ordningen. Jeg kan herom henvise til §§ 3 og 4.

Jeg vil gerne i denne forbindelse fremhæve, at det i overensstemmelse med udvalgets flertal — alle medlemmer undtagen to — foreslås, at ordningens bestyrelse kan undtage fra ordningen sådanne grupper af lønmodtagere, som er tilsluttet en ved lovens ikrafttræden bestående pensionsordning, der skønnes som helhed at være af mindst samme værdi som tillægspensionsordningen.

Med hensyn til bidrag er det taget som udgangspunkt, at denne tillægspensionsordning, som er knyttet til arbejdsmarkedet, bør hvile i sig selv uden tilskud fra det offentlige, idet midlerne tilvejebringes ved bidrag fra arbejdsmarkedets to parter.

Dette stemmer med forudsætningen i overenskomstlovens § 5, stk. 1.

Det foreslås, at tillægspensionsordningen i lighed med den norske ordning skal bygge på ensartede bidrag fastsat i relation alene til beskæftigelsesperioden. Bidraget foreslås fastsat til 5 kr. 40 øre pr. uge eller 21 kr. 60 øre om måneden, hvoraf arbejdsgiveren udreder $\frac{2}{3}$ og lønmodtageren $\frac{1}{3}$.

Et meget vigtigt punkt ved tilrettelæggelsen af en tillægspensionsordning er fastlæggelsen af det for ordningen gældende finansieringssystem. Der har her været mulighed for at vælge mellem flere finansieringssystemer ved ordningens opbygning: et rent præmiereservesystem, et rent fordelingssystem eller en kombination af disse systemer. I kapitel VI i tillægspensionsudvalgets betænkning er der gjort nærmere rede for de principper, der ligger til grund for disse systemer, og konsekvenserne af at vælge det ene eller det andet af dem. Tillægspensionsudvalgets overvejelser er resulteret i enighed om, at tillægspensionsordningen ligesom i Norge og Sverige bør baseres på en kombination af præmiereserve- og fordelingssystemet. Der er herved lagt vægt på, at et sådant finansieringssystem dels giver mulighed for inden for en nærmere fremtid at yde antagelige tillægspensioner til forsikrede, der ved ordningens oprettelse er oppe i årene, dels sikrer en vis fondsdannelse, der gennem renteafkast kan muliggøre større pensioner og samtidig i ordningens opbygningsperiode vil medføre en større total opsparing i samfundet end et rent fordelingssystem.

Reglerne om tillægspensionens art og størrelse findes i forslagens §§ 5-10. Der har i tillægspensionsudvalget været enighed om, at det med den lagte økonomiske ramme ville være naturligt, at der kun ydes alderspension, og at denne ydes fra det fyldte 67. år for både mænd og kvinder. Det foreslås, at fuld tillægspension skal udgøre 2.400 kr. årligt. Ved opsættelse af begæringen om pension til det fyldte 70. år vil den årlige pension ifølge forslagens § 10 stige til 3.120 kr. årligt. I de særlige tilfælde, hvor to ægtefæller hver for sig opfylder betingelserne for at få fuld tillægspension, vil de begge være berettigede til de nævnte ydelser.

Det har været magtpåliggende for udval-

[Arbejdsministeren.]

get — og det er det også for regeringen — at reglerne om anciennitet udformes således, at de afspejler en social solidaritet mellem ordningens medlemmer. Dette kommer til udtryk i reglerne for pensionsberegningen, som muliggør, at der kan ydes en antagelig tillægspension til lønmodtagere, som ved deres indtræden i ordningen i dennes første år allerede er oppe i årene, idet der foreslås særlig gunstige regler for sådanne ældre lønmodtagere. For det første kræves der her kun 27 års medlemsanciennitet for at opnå fuld tillægspension — medens ordningen i øvrigt på lang sigt kræver 40 år; og for det andet aftrappes pensionen for lønmodtagere, der på grund af deres alder ikke kan opnå 27 års anciennitet, på en sådan måde, at der selv ved en så ringe anciennitet som ét år vil kunne opnås en pension på 600 kr.

For alle andre lønmodtagere foreslås, at fuld tillægspension skal være betinget af, at der ved det fyldte 67. år er opnået 40 års anciennitet.

Den sociale solidaritet mellem ordningens medlemmer kommer også frem i forslagets hovedregel om anciennitet, idet denne er fastsat således, at kortere sygdoms- eller arbejdsløshedsperioder i det enkelte år ikke vil medføre nedsat tillægspension, og der er herved taget særligt hensyn til medlemmer, der er fyldt 60 år, idet disse jo erfaringsmæssigt har større risiko for sygdom og arbejdsløshed.

Forslaget om at lægge et kombineret præmiereserve- og fordelingsystem til grund ved tillægspensionsordningens finansielle udformning indebærer den gradvise opbygning af en fond. Denne vil 5 år efter ordningens oprettelse andrage ca. 1,5 milliard kr., efter 10 år ca. 3,2 milliarder kr. og efter 20 år ca. 7,2 milliarder kr.

Fondsopbygningen betyder, at der i ordningens første år skal foretages en årlig placering af midler, som svarer til ca. 10 pct. af den årlige stigning i den samlede obligationsmasse gennem de senere år. Fonds-

dannelsen vil således kun indgå med en begrænset størrelsesorden i det samlede billede.

Fondsmidlerne foreslås anbragt i obligationer, aktier m. v. samt i fast ejendom, og som en nydannelse foreslås det, at der i lighed med ordningen i Sverige på nærmere vilkår kan ydes lån til arbejdsgivere, der har betalt bidrag.

Der er ikke i forslaget indeholdt nogen automatisk reguleringsbestemmelse for udsving i leveomkostninger, men der er lagt vægt på, at der ved fondsmidlernes placering skal tilstræbes ikke blot en betrygende sikkerhed og den højest mulige forrentning, men også så vidt gørligt en oprettholdelse af midlernes realværdi. Ordningens ledelse skal med passende mellemrum optage til overvejelse spørgsmålet om en ajourføring af pensioner og eventuelt af bidrag.

Reglerne om ordningens ledelse og administration findes i §§ 15-20. I konsekvens af, at tillægspensionsordningen forudsættes at skulle hvile i sig selv uden tilskud fra det offentlige, foreslås arbejdsmarkedets tillægspension oprettet som en selvstændig, selvejende institution, som ledes af den kreds, der tilvejebringer ordningens midler, d. v. s. de grupper af lønmodtagere og arbejdsgivere, der vil blive berørt af ordningen.

Som jeg tidligere har berørt, er tillægspensionsudvalgets indstilling ikke enstemmig, idet der foreligger to mindretalsindstillinger.

Et mindretal bestående af to medlemmer, repræsenterende Fællesrådet for danske Tjenestemand- og Funktionærorganisationer og Fællesrepræsentationen for Danske Arbejdsleder- og tekniske Funktionærforeninger, der i øvrigt er enige i forslaget, foreslår en mere begrænset adgang til at undtage grupper af lønmodtagere, der er tilsluttet en ved ordningens ikrafttræden bestående pensionsordning, idet en sådan dispensationsadgang efter mindretallets opfattelse kun skal kunne benyttes, såfremt yderligere pensionssikring synes urime-

[Arbejdsministeren.]

lig, ligesom det foreslås fastsat i loven, at ansøgning om undtagelse fra medlemskab efter nærmere regler skal være tiltrådt af de berørte parter.

Jeg vil gerne hertil først og fremmest bemærke, at alle funktionærer principielt og automatisk omfattes af lovforslaget. Dernæst vil jeg gerne sige, at regeringen ønsker at drøfte formerne for dispensationsregler med henblik på at sikre, at alle funktionærer kommer med, hvor det vil være rimeligt med en yderligere pensionssikring.

I denne forbindelse vil jeg gerne vende tilbage til tjenestemandgruppen. Det har i tillægspensionsudvalget været drøftet, om også tjenestemænd og dermed ligestillede er omfattet af overenskomstlovens § 5, idet tjenestemændene i øvrigt i forbindelse med helhedsløsningen fik deres problemer løst ved særskilt lov. Det har yderligere været drøftet, om de synspunkter, der blev lagt til grund for denne lov, var de samme, som blev lagt til grund for bl. a. overenskomstloven. Det var imidlertid udvalgets opfattelse, at tjenestemændene ikke på forhånd kan anses for udelukket fra deltagelse i tillægspensionsordningen, og heri er regeringen enig.

Regeringen er ligeledes enig med udvalget, når dette mener, at spørgsmålet om at tilpasse en tillægspension til tjenestemandspensionen rummer betydelige vanskeligheder af teknisk karakter, ikke mindst efter at spørgsmålet om at yde fuld folkepension til tjenestemændene er blevet rejst. Udvalget finder ikke uden videre at kunne medtage tjenestemændene i ordningen og foreslår, at dette spørgsmål må finde sin afgørelse i forbindelse med de allerede iværksatte overvejelser i det udvalg, som finansministeren har nedsat med den opgave at overveje og nærmere belyse de problemer, som gennemførelsen af en almindelig folkepension vil rejse for statstjenestemændenes vedkommende. Regeringen kan tiltræde dette standpunkt.

Såvel udvalget som regeringen forudsætter imidlertid, at såfremt det ved disse overvejelser ikke lykkes at finde frem til en tilfredsstillende løsning af tjenestemændenes særlige problemer, skal der være adgang for tjenestemændene til tilslutning til tillægspensionsordningen på de betingelser, der

gælder for andre lønmodtagere, der fra lovens ikrafttræden omfattes af ordningen. Jeg har forstået, at tjenestemandorganisationerne er enig i denne fremgangsmåde.

Et andet mindretal, bestående af 1 medlem, repræsentanten for Sammenslutningen af Landbrugets Arbejdsgiverforeninger, har ikke kunnet tiltræde flertallets forslag angående personkredsen, men har anset det for naturligt, at ordningen kommer til at omfatte hele befolkningen, hvorved den på længere sigt kommer til at virke som en overbygning af folkepensionen og vil kunne finansieres som en fast procent af den skattepligtige indkomst.

Denne mindretalsindstilling har der ikke været mulighed for på nuværende tidspunkt at tage op til realitetsbehandling. Dette ville forudsætte nye omfattende og tidkrævende undersøgelser og beregninger og ville i øvrigt gå ud over den målsætning, der af folkettinget blev givet tilslutning til i overenskomstlovens § 5. Hertil kommer, at et sådant bredere sigte har nær sammenhæng med det forslag til gennemførelse af fuld folkepension, som regeringen om kort tid agter at fremsætte. Regeringen føler sig forpligtet af den tidsfaktor, som er indeholdt i overenskomstloven, og må derfor finde det rigtigst at søge det nu udarbejdede forslag gennemført snarest muligt, så det kan komme til at virke som en løftestang for en koordineret alderdomssikring af hele befolkningen.

Regeringen er imidlertid positivt indstillet over for de fremførte synspunkter, og jeg kan allerede nu oplyse, at regeringen har besluttet at nedsætte et hurtigt arbejdende udvalg, som får til opgave at undersøge, på hvilken måde folkepensionen og den foreslåede tillægspensionsordning vil kunne indpasses i en ordning, der omfatter hele befolkningen, på den måde, at en tillægspensionsordning som overbygning på folkepensionen sikrer befolkningen en yderligere tryghed i alderdommen. Målet må være at nå frem til en ordning som den, der er indført i Sverige, og som påtænkes indført i Norge. En sådan ordning indebærer, når den er fuldt gennemført, at der sikres alle, der beskæftiges i erhvervslivet, en værdisikret pension svarende til omkring 60 pct. af den enkeltes indtægt over en vis årrække og inden for visse grænser. Som bekendt

[Arbejdsministeren.]

er grænsen opad for pensionsgivende indtægt i Sverige ca. 35.000 kr. Ordningen må også indeholde bestemmelser om enkepension.

Det er regeringens hensigt på grundlag af undersøgelserne i dette udvalg at fremsætte lovforslag om en sådan gennemgribende reform, der vil være det viderrækkende mål for regeringens bestræbelser for sikring af tryghed i alderdommen for hele befolkningen.

Idet jeg om de nærmere enkeltheder i lovforslaget henviser til forslagens bemærkninger, skal jeg herved anbefale lovforslaget til tingets velvillige og hurtige behandling.

Formanden: Eksemplarer af det nu fremsatte lovforslag vil blive omdelt.

Den første sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om udlån til statshusholdningsbrug m. m.

Valgt blev: *Teichert, Bladt, Lund Jensen, Carl Nielsen, Carl Petersen, Chr. Rasmussen, P. A. Rasmussen, Chr. Thomsen, Axel Sørensen, Niels Eriksen, Søren Andersen, Søren Jensen, Peter Larsen, Niels Ravn, Juul Madsen, H. C. Toft og Morten Lange.*

Den næste sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om udlån til arbejderboliger på landet.

Valgt blev: *Bladt, Lund Jensen, Evald Kristensen, Th. Mikkelsen, Carl Nielsen, Chr. Rasmussen, Teichert, Chr. Thomsen, Axel Sørensen, Niels Eriksen, Søren Andersen, Peter Larsen, Raunkjær, Peder Jakobsen, Juul Madsen, Niels Ravn og Storgaard.*

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om ændring i lov om invalide- og folkepension. (Om forhøjelse af grundbeløb og lommepengebeløb).

(Anden behandling af lovforslaget (nr. 33) findes i tidenden sp. 1697).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Formanden: Sammen med denne sag foretages den følgende sag på dagsordenen, nemlig:

Tredje behandling af forslag til lov om ændring i lov om pension og hjælp til enker m. fl. (Om forhøjelse af grundbeløb).

(Anden behandling af lovforslaget (nr. 34) findes i tidenden sp. 1698).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagene sættes til forhandling.

Iver Poulsen: Vi har sagt det så ofte, at det ikke er nødvendigt her at uddybe det nærmere, at vi er imod det forsørgelsesprincip, hvorpå folkepensionen bygger, og at den videre udbygning af folkepensionen, som vi meget gerne ser, bør ske efter forsikringsprincippet. Derfor kan vi ikke stemme for forslag til lov om ændring i lov om invalide- og folkepension, men vil undlade at stemme.

Jeg kan ikke lade være med, som jeg også har gjort det ved tidligere lejligheder, igen at beklage, at invalidepensionen lovgivningsmæssigt er koblet sammen med folkepensionen, da vi meget gerne medvirker til at løse den sociale opgave, det er at sikre vore invaliderede medborgere en virkelig og værdig støtte.

Hvad angår lovforslaget om pension og hjælp til enker, vil vi gerne stemme for det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslag til lov om ændring i lov om invalide- og folkepension. (Om forhøjelse af grundbeløb og lommepengebeløb)

vedtoges enstemmigt med 135 stemmer; 5 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Forslag til lov om ændring i lov om pension og hjælp til enker m. fl. (Om forhøjelse af grundbeløb)

vedtoges enstemmigt med 141 stemmer.